

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Daniely Zemanové, soudkyně Michaeley Bejčkové a soudce Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **B. L.**, zast. JUDr. Milanem Zábržem, advokátem se sídlem Veverí 57, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 8. 2012, sp. zn. KÚOK/49101/2012/ODSH-SD/7469, č. j. KUOK 74890/2012, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 29. 5. 2014, č. j. 76 A 31/2012 – 22,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Řízení u správních orgánů

[1] Rozhodnutím ze dne 27. 4. 2012 shledal Městský úřad Šumperk žalobce vinným ze spáchání přestupku, kterého se žalobce dopustil tím, že v místě, čase a způsobem popsaným ve výroku rozhodnutí řídil motorové vozidlo, jehož pravá přední boční skla byla zatemněna nad mez stanovenou zákonem, a jejich propustnost tak byla nižší než 70 %. Za toto jednání uložil správní orgán žalobci pokutu ve výši 1500 Kč a zákaz řízení všech motorových vozidel na dobu jednoho měsíce. Odvolání, které žalobce podal proti tomuto rozhodnutí, zamítl žalovaný svým rozhodnutím ze dne 29. 8. 2012 a rozhodnutí vydané v prvním stupni potvrdil.

II. Rozhodnutí krajského soudu

[2] Krajský soud v Ostravě zamítl žalobu podanou proti rozhodnutí žalovaného. Napadené rozhodnutí nevycházelo z úředního záznamu, ale z důkazů – fotografií

a videozáznamu na CD, které žalobce nijak nezpochybnil svým tvrzením ani případným jiným důkazem. Z videozáznamu jsou patrné jak naměřené hodnoty propustnosti skel, tak samotný průběh měření a registrační značka žalobcova vozidla. Měřič propustnosti světla a odrazivosti povrchu typu Pocket Detective 2.1, výrobního čísla 61167, který použili zasahující policisté, ověřil dne 15. 11. 2011 Elektrotechnický zkušební ústav pro Policii ČR. Tento ústav je subjektem oprávněným k výkonům v oblasti státní metrologické kontroly měřidel a úředního měření. Žalobce nevznesl žádnou konkrétní námitku, která by zpochybňovala ověření měřidla. Pokud nesouhlasil s výsledky měření, mohl si vyžádat ověření nebo kalibraci měřidla a vydání osvědčení o výsledku; to však neudělal. Krajský soud se zabýval tím, zda bylo použité měřidlo tzv. stanoveným měřidlem. Ve vyhlášce č. 345/2002 Sb., kterou se stanoví měřidla k povinnému ověřování a měřidla podléhající schválení typu, jsou uvedeny v druhovém seznamu stanovených měřidel pouze luxmetry. Použité měřidlo tedy bylo tzv. pracovním měřidlem podle § 3 odst. 4 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii. Kalibraci takových měřidel si mohou jejich uživatelé zajistit sami způsobem stanoveným v § 5 odst. 6 zákona o metrologii, což kalibrační list č. 12724 (dokládající řádnou funkci přístroje v souladu s etalony Českého metrologického institutu) splňuje.

III. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) v kasační stížnosti vznesl námitky upozorňující na vady řízení před správním orgánem podle § 103 odst. 1 písm. b) soudního řádu správního (s. ř. s.). Úřední záznam, na kterém bylo založeno rozhodnutí o přestupku, je jednostranným úkonem správního orgánu a jako takový nemůže obstát. Je běžnou praxí, že osoba, která sepsala úřední záznam o přestupku, bývá následně vyslýchána; s pomocí svědecké výpovědi lze pak zpětně hodnotit vypovídací hodnotu úředního záznamu. Policisté, kteří v této věci zasahovali, však vyslechnuti nebyli. Tím byl porušen čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“).

[4] Krajský soud dospěl k závěru, že měřidlo, které použili policisté, bylo pracovním měřidlem. Stěžovatel však je přesvědčen, že pracovní měřidlo nebylo možné použít, neboť podle § 3 odst. 3 písm. f) zákona o metrologii se při ochraně jiných veřejných zájmů chráněných zvláštními právními předpisy používá pouze stanovené měřidlo. Stěžovatel proto navrhl, aby rozsudek krajského soudu byl zrušen a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

[5] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

IV. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[6] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení; dospěl k závěru, že kasační stížnost je přípustná, má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Důvodnost kasační stížnosti posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[7] Stěžovatel spatřuje porušení svých procesních práv v tom, že správní orgány se spokojily s úředním záznamem a nevyslechly zasahující policisty. Tato námitka není důvodná. Obecně sice platí, že rozhodnutí o přestupku či správním deliktu nemůže být založeno jen na úředním záznamu (srov. však též dále), ovšem tak tomu v projednávané věci nebylo a ani judikatura, již se stěžovatel dovolává, na jeho věc nedopadá.

pokračování

[8] Nález Ústavního soudu ve věci II. ÚS 788/02 vyslovil, že práva zaručená článkem 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (tj. právo každého, aby jeho věc byla projednána veřejně, bez zbytečných průtahů a v jeho přítomnosti a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům) se vztahují také na řízení, v němž je rozhodováno o oprávněnosti trestního obvinění ve smyslu čl. 6 Úmluvy, tj. i na řízení o přestupcích před nalézacím správním orgánem. Ve věci projednávané u Ústavního soudu vznikly pochybnosti ohledně toho, zda byla osoba obviněná z přestupku řádně předvolána k ústnímu jednání; ústního jednání se pak neúčastnila a nemohla být přítomna výslechům svědků a klást svědkům otázky. Nejvyšší správní soud tu nevidí žádnou souvislost se stěžovatelovou věcí. Stěžovatel byl k ústnímu jednání řádně předvolán, odpověděl však správnímu orgánu, že se dostavit nehodlá, a písemně předložil argumenty, které podle něj popírají oprávněnost obvinění z přestupku.

[9] Dále stěžovatel upozornil na to, že mu svědčí i procesní práva podle čl. 6 Úmluvy, a odkázal na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věci Lauko proti Slovensku. Z tohoto rozsudku (z něž vycházel i Ústavní soud ve věci výše citované) plyne, že čl. 6 Úmluvy se uplatní i v řízení o přestupcích. Stěžovatel se sice dovolával tohoto ustanovení, ovšem neupřesnil, které z práv zde zaručených bylo v jeho věci porušeno. Z kontextu lze usuzovat, že námitka míří k čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy, podle něž má každý, kdo je obviněn z trestného činu (resp. přestupku), právo vyslyšet nebo dát vyslyšet svědky proti sobě a dosáhnout předvolání a výslech svědků ve svůj prospěch za stejných podmínek jako svědků proti sobě.

[10] Při ústním jednání, k němuž se stěžovatel – ač předvolán – nedostavil, nebyli vyslyšáni žádní svědci; v tomto ohledu nebyl tedy stěžovatel svou neúčastí nijak poškozen. Stěžovatel však má za to, že měli být vyslechnuti zasahující policisté, a cituje přitom rozsudky Nejvyššího správního soudu.

[11] V rozsudku ze dne 7. 3. 2007, čj. 3 As 32/2006-52, se Nejvyšší správní soud zabýval přestupkem řidiče, který ohrožoval silniční provoz nebezpečnou jízdou v protisměru a přejížděl z jedné strany vozovky na druhou. Poté, co jej policisté zastavili, vystoupil z vozu a jevil známky značné opilosti, odmítl se však podrobit vyšetření na přítomnost alkoholu v krvi. V odvolání proti rozhodnutí, kterým byl uznán vinným z přestupku, řidič navrhl výslechy svědků, kteří měli potvrdit jeho skutkovou verzi událostí (zcela odlišnou od verze zachycené v úředním záznamu). Odvolací orgán tyto výslechy neprovedl, zato však vyslechl zasahující policisty. Ti i při výslechu potvrdili, že vozidlo muselo být (navzdory tvrzení řidiče) pojízdné, neboť jelo v protisměru a mělo nastartovaný motor; v době kontroly se na místě kontroly nevyskytovaly žádné jiné osoby či jiné vozidlo (opět v rozporu s tím, co tvrdil řidič ve své skutkové verzi).

[12] V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2007, čj. 1 As 16/2007-106, šlo o krádež skleněného pohárku se znakem pivovaru, které se dopustil příslušník Policie ČR při exkurzi v pivovaru. Krajský soud zrušil rozhodnutí služebního funkcionáře pro procesní vady a Nejvyšší správní soud jeho závěry potvrdil. Obviněný příslušník popíral, že by pohárek ukradl, a poukazoval na to, že další účastníci exkurze (jeho kolegové) nebyli ve věci vyslechnuti (pouze s nimi byl sepsán úřední záznam); on sám tedy nebyl jejich výpovědím přítomen a nemohl se k nim nijak vyjádřit. Nejvyšší správní soud zdůraznil, že je-li možné ve věci vyslechnout svědky, nemůže dokazování spočívat pouze v úředních záznamech, ale je nutné svědky vyslechnout, a to i za přítomnosti obviněného, aby mohly být svědkům kladeny otázky a obviněný se mohl vyjádřit ke skutečnostem, které tito svědci uvádějí.

[13] Výše citované rozsudky nemohou stěžovateli nijak prospět. V nyní projednávané věci nebylo rozhodnutí založeno pouze na úředním záznamu, naopak hlavním důkazem byl videozáznam. Pořízení videozáznamu ani skutečnosti z něj plynoucí stěžovatel nijak nezpochybnil (s výjimkou námítky týkající se měřidla, k níž viz níže). Z výše popsaných příběhů je také patrné, že obsahem pořízených úředních záznamů nebyl popis stavu vozidla, jeho trvalé vlastnosti či jiného relativně stabilního jevu, ale popis jednorázových a neopakovatelných událostí (co obviněný v daném čase a místě řekl a udělal, jak reagoval na úřední úkon, zda na místě byly i jiné osoby kromě něj a policistů atd.), jejichž skutečný průběh (není-li zachycen audiovizuálně) lze jen více či méně zdařile rekonstruovat z výpovědí svědků a za pomoci úředních záznamů.

[14] Listiny předložené Policií ČR postačují k postihu pachatele přestupku, pokud nejsou v řízení před správním orgánem relevantním způsobem zpochybněny (srov. např. rozsudek ze dne 25. 3. 2015, čj. 8 As 152/2014-30, bod 25). Pokud tedy správní orgány vycházely z listin, jako je oznámení o přestupku a úřední záznam, a z videozáznamu na CD, byl jejich postup v souladu se zákonem za předpokladu, že nevznikly důvodné pochybnosti o spáchání přestupku.

[15] V nyní projednávané věci není zřejmé, k čemu by případné výsledky policistů měly sloužit. Stěžovatel nepopřel, že v daném čase a místě řídil svůj vůz, který měl zatemněná skla, a že jej zastavila policejní hlídka, která poté změřila propustnost takto zatemněných skel. Bránil se pouze tím, že zatemnění provedla společnost k tomu oprávněná, že tak učinila pomocí elektrolýzy (nikoli fólií) a že při měření nebylo použito správné měřidlo. Výpovědi policistů by k těmto tvrzením nemohly nic přinést. Kdo provedl zatemnění a jakou metodou, není pro věc podstatné; pro naplnění skutkové podstaty přestupku je významný pouze výsledek, tj. zda po zatemnění nedosahuje propustnost světla u předních bočních skel ani minimálních 70 %.

[16] Ani v otázce použitého měřiče by výpovědi policistů nemohly věc osvětlit více, než tak činí písemnosti založené ve spisu a videozáznam měření. Ze správního spisu je zřejmé, že pro použitý měřič propustnosti oken vydal Elektrotechnický zkušební ústav kalibrační list č. 12724. Měřič byl kalibrován porovnáním s digitálním luxmetrem (jehož typ a výrobní číslo jsou zde uvedeny) za použití etalonů Českého metrologického institutu. Podle připojené tabulky činila chyba měřiče maximálně 1,6 %. Tím se vyvrací stěžovatelova námitka zachycená ve formuláři pro oznámení přestupku, podle níž měřič neměl „*přiměřený doklad o atestaci*“ (míněn zřejmě doklad o ověření nebo o kalibraci): tento doklad nemusí mít policista při měření u sebe – podstatné je, aby byl založen mezi podklady pro rozhodnutí o přestupku. Na videozáznamu je patrné, že tři po sobě jdoucí měření ukázala hodnoty propustnosti 19, 2 %, 19,6 % a 19,6 %; s ohledem na nepřesnost měření byla stanovena výsledná hodnota 19,99 %. Dále je ve spisu založeno osvědčení o způsobilosti obsluhy použitého měřiče pro příslušníka M. H.. Ani videozáznam nebudí žádné pochybnosti o tom, že přístroj nebyl použit správně.

[17] Podle § 3 odst. 3 zákona o metrologii jsou stanovenými měřidly taková měřidla, která Ministerstvo průmyslu a obchodu stanoví vyhláškou k povinnému ověřování; patří sem mj. podle písm. b) měřidla, která mají význam pro stanovení sankcí, poplatků, tarifů a daní, a podle písm. f) měřidla, která mají význam při ochraně jiných veřejných zájmů chráněných zvláštními právními předpisy. Vedle stanovených měřidel zná zákon i pracovní měřidla (§ 3 odst. 4). Podle přílohy vyhlášky č. 345/2002 Sb. (*Druhový seznam stanovených měřidel*) patří do skupiny 5.1 (*měřidla světelných veličin*) jednak optické radiometry, jednak luxmetry. Způsob fungování přístroje pro měření světelné propustnosti užitého v této věci není ve spisu blíže popsán, z ničeho však neplyne (a stěžovatel to netvrdil), že by byl optickým radiometrem

pokračování

nebo luxmetrem. Přístroj tedy nepatří mezi stanovená měřidla, ale mezi měřidla pracovní, jak správně dovodil krajský soud.

[18] Stěžovatel vykládá § 3 odst. 3 zákona o metrologii tak, že je-li měřidlo užito k účelům podle písm. a) – f), musí jít nutně o měřidlo stanovené. Tak tomu není. Ministerstvo průmyslu a obchodu je zmocněno vyjmenovat ve vyhlášce druhy měřidel, která budou považována za měřidla stanovená. Ve skupině měřidel světelných veličin tak učinilo jednak ve vztahu k optickým radiometrům, jednak ve vztahu k luxmetrům. To ale neznamená, že při měření světelných veličin pro účely stanovené v § 3 odst. 3 písm. a) – f) zákona o metrologii nesmí být užito jiného přístroje než optického radiometru nebo luxmetru; znamená to pouze tolik, že pokud se užije optický radiometr nebo luxmetr, musí projít (při dovozu) povinným schválením typu (§ 7 odst. 1 zákona o metrologii) a ověřováním (§ 9 odst. 1 zákona o metrologii) u Českého metrologického institutu nebo u autorizovaného metrologického střediska. Bude-li užít jiný druh přístroje (jako v projednávané věci), půjde o pracovní měřidlo, které musí být kalibrováno (§ 9 odst. 5 zákona o metrologii), aby výsledky jeho měření mohly být považovány za průkazné. To, že by snad použitý přístroj nebyl kalibrován, stěžovatel nenamítá, a ostatně správní spis to vyvrací. Úvahy, kterými krajský soud zdůvodnil oprávnění Elektrotechnického zkušebního ústavu provádět kalibraci užitého měřidla, stěžovatel nijak nezpochybil.

[19] Konečně Nejvyšší správní soud poukazuje na svůj rozsudek ze dne 9. 10. 2014, čj. 2 As 64/2013-22, podle něž je nejvhodnějším přístrojem k měření procentuální hodnoty propustnosti skel právě takový přístroj, jaký byl užit v projednávané věci. V situacích spíše výjimečných, kdy bude zjištěné zatemnění skel hrubě překračovat referenční hodnotu [vyhláška č. 341/2002 Sb., o schvalování technické způsobilosti a o technických podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, označuje v § 36 odst. 3 písm. b) za nepřipustnou až propustnost *zjevně nižší než 70 %*] a kdy bude tato skutečnost na první pohled zjevná, nebude ani nutné provést měření takovým přístrojem, ale postačí například fotodokumentace. V nyní projednávané věci se podle Nejvyššího správního soudu jedná právě o takový případ. Míra zatemnění byla i podle videozáznamu tak vysoká (měřením posléze potvrzeno 80 %), že do vozidla a na řidiče nebylo vidět vůbec. Právě přední boční sklo prakticky fungovalo jako zrcadlo, v němž se jen odrazily postavy policistů a které neodhalovalo nic z vnitřku vozidla.

V. Závěr a náklady řízení

[20] Nejvyšší správní soud proto neshledal kasační stížnost důvodnou a zamítl ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[21] O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s., podle něž má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože se svou kasační stížností neuspěl; úspěšnému žalovanému pak v tomto soudním řízení nevznikly žádné náklady.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. listopadu 2015

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu